

Kókai János

Badacsony kétlépésű balladája

Savanyú szívvel a hegyről lefelé
Badacsony állomás kocsmájában,
druszám, költőtársam ugrott elé.
Borral s irodalommal telt asztalhoz invitált,
olyan volt, mint réges-régi almárium,
amik ízeket őriznek, elmúlt családok emlékezetét,
szerelmes párok titkos beszélgetését, lopott érintéseket,
amikor kéz kézhez simult, összeesküvéseket.
Hogy ne távozzunk e hegyektől ily lemondóan,
mi arcunkról lerítt, muskotállyal itattál,
s itattuk közös múltunkat,
hadd édesedjen idegeinkben,
bár a józanság kedvéért, keserű májat is rágtunk hozzá.
Uram, köszönöm, hogy teremtetted embert
és mézízű szőlőt, hogy magányunk elhessentsd!

Szavaink egyre gyarapodtak,
beszélgetésünk indája vastagodott,
jöttek a szovjetek mondatainkban,
s falhoz állították őseink.
Házunk udvarán keresték a gyilkost,
közben falták nagymamám gulyását,
feküdtek családjunk ágyaiban,
míg ki nem derült,
a halálos lövést egy házzal odébb adták le.
Így hát kitakarodtak
másokkal játszani egyenlősdit,
ilyen ez a szláv humor.
Uram, köszönöm, hogy teremtetted embert
és mézízű szőlőt, hogy magányunk elhessentsd!

KÓKAI JÁNOS (1972) költő, kritikus, színházi alkotó.

Aztán te beszéltél felmenőidről,
az élő halról, mit a katonák hoztak magukkal,
s nem ismerve az angol vécét úszni engedték bele a pikkelyest.
Majd nekiláttak vodkázni,
asztalon táncolva ki magukból a kommunizmust.
Mikor megéheztek a halhoz járultak,
aki már vígan úszkált valahol a város csatornáiban.
Bosszúból végezni vágytak a ház népével,
mert hitték, eledelük elcsenték,
de mielőtt a ravaszt meghúzták volna
egy tiszt érkezett,
aki ismerte az angol vécét.
Ekkor jött meg a vonatunk,
futottunk, loholtunk, felugrottunk,
s hirtelen szabadon lebegtünk Keszthely felé,
akár az a kis halacska emlékezetünkben.
De igazából csak egy dologra gondoltam:
Uram, köszönöm, hogy teremtetted embert
és mézízú szőlőt, hogy magányunk elhessentsd!

Születésnapi ballada

Emlékszem a nyári kertre:
Artúrra, ki vonszolta maga után a betegségét,
a terített asztalra,
ahonnan a reggelt belengte a friss kenyér illata.
Mama szigorú-szelíden ült a fehér abrosz előtt,
hol a vén diófa árnyékával óvta,
s a levelek talán egy Mozart-dallamra ejtőernyőztek fejünkre.
Mit is mondhatnék
kilométerek és hónapok messzeségéből:
köszönöm, hogy köszönhetlek
e pár sorral, hogy megszületted e napon!

Eszembe jut a konyhai bableves:
a csülkök, akár a hegyek magasodtak ki a tányér lankáiból,
sűrűsége a szabadkai erdőket idézte,
s a múlt oly sok története rejtőzött ízeiben.

Ott volt a gyermeki játszadozások kora,
a szonáták emléke,
a közös zenélések eszmélete,
az első koncertek döbbenete.

Mit is mondhatnék
kilométerek és hónapok messzeségéből:
köszönöm, hogy köszönhetlek
e pár sorral, hogy megszülettl e
napon!

Végezetül a reményről szólnék,
e mostoha nővéréről,
hogy hamarosan ismét ott lesz a kert, az abrosz, a fák csendje,
és leves gyöngyözik majd a tányérok tükrében,
és jó borral koccinthatunk,
melyben akár egy Bach-fügában kergetőznek majd a taminok.
Addig is mit is mondhatnék
kilométerek és hónapok messzeségéből:
köszönöm, hogy köszönhetlek
e pár sorral, hogy megszülettl e napon!

